PROVÁDĚCÍ NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) č. 1355/2014

ze dne 17. prosince 2014,

kterým se mění nařízení (ES) č. 391/2009 s ohledem na přijetí určitých předpisů a souvisejících změn některých úmluv a protokolů Mezinárodní námořní organizací (IMO)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 391/2009 ze dne 23. dubna 2009, kterým se stanoví společná pravidla a normy pro subjekty pověřené inspekcemi a prohlídkami lodí ([1]), a zejména na čl. 13 odst. 2 uvedeného nařízení,

v souladu s postupem kontroly shody stanoveným v článku 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2099/2002, kterým se zřizuje Výbor pro námořní bezpečnost a zabránění znečištění z lodí (COSS) ([2]),

vzhledem k těmto důvodům:

(1) V souladu s čl. 5 odst. 1 nařízení (ES) č. 2099/2002 spolupracují členské státy s Komisí, aby podle potřeby definovaly společný postoj nebo přístup na příslušných mezinárodních fórech s cílem snížit nebezpečí konfliktu mezi námořními předpisy Společenství a mezinárodními právními nástroji.

(2) Nařízení (ES) č. 391/2009 tvoří spolu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/15/ES ([3]) jeden ucelený soubor právních předpisů, který činnosti uznaných subjektů upravuje komplexně a v souladu s týmiž zásadami a definicemi. Jak je stanoveno v čl. 3 odst. 2 směrnice 2009/15/ES, pokud se členský stát rozhodne ve vztahu k lodím plujícím pod jeho vlajkou udělit oprávnění subjektu, aby jeho jménem prováděl inspekce a prohlídky v souvislosti se zákonnými osvědčeními, svěří tyto povinnosti jedině uznanému subjektu, jímž se podle čl. 2 písm. g) uvedené směrnice rozumí subjekt uznaný v souladu s nařízením (ES) č. 391/2009. Soubor pravidel, na jejichž základě jsou dotčené subjekty uznávány, má tudíž dopad na oba akty.

(3) Termínem „mezinárodní úmluvy“, jak je definován v čl. 2 písm. b) nařízení (ES) č. 391/2009, se rozumějí Mezinárodní úmluva o bezpečnosti lidského života na moři ze dne 1. listopadu 1974 (dále jen „úmluva SOLAS“) s výjimkou kapitoly XI-2 přílohy, Mezinárodní úmluva o nákladové značce ze dne 5. dubna 1966 (dále jen „úmluva o nákladové značce“) a Mezinárodní úmluva o zabránění znečištění z lodí ze dne 2. listopadu 1973 (dále jen „úmluva MARPOL“), včetně protokolů a změn těchto úmluv a souvisejících předpisů, které jsou závazné ve všech členských státech, v platném znění.

(4) Shromáždění organizace IMO na svém 28. zasedání přijalo předpis pro provádění nástrojů IMO (předpis III), jak je uvedeno v rezoluci IMO A.1070(28) ze dne 4. prosince 2013, a změny úmluvy o nákladové značce mající za cíl učinit předpis III závazným spolu se systémem auditu přidružených států vlajky, jak je uvedeno v rezoluci IMO A.1083(28) ze dne 4. prosince 2013.

(5) Výbor pro ochranu mořského prostředí organizace IMO (MEPC) na svém 66. zasedání přijal změny protokolu z roku 1978 k úmluvě MARPOL, jak je uvedeno v usnesení MEPC.246(66) ze dne 4. dubna 2014, a protokolu z roku 1997 k úmluvě MARPOL (ve znění upraveném protokolem z roku 1978), jak je uvedeno v usnesení MEPC.247(66) ze dne 4. dubna 2014, mající za cíl učinit předpis III závazným spolu se systémem auditu přidružených států vlajky.

([1]) Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 11.
([2]) Úř. věst. L 324, 29.11.2002, s. 1.
([3]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/15/ES ze dne 23. dubna 2009, kterou se stanoví společná pravidla a normy pro subjekty pověřené inspekcemi a prohlídkami lodí a pro související činnosti námořní správy (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 47).

(6) Výbor pro námořní bezpečnost organizace IMO (MSC) na svém 93. zasedání přijal změny protokolu k úmluvě SOLAS, jak je uvedeno v usnesení MSC.366(93) ze dne 22. května 2014, a protokolu z roku 1988 k úmluvě o nákladové značce, jak je uvedeno v usnesení MSC.375(93) ze dne 22. května 2014, mající za cíl učinit předpis III závazným spolu se systémem auditu přidružených států vlajky.

(7) Výbor MEPC na svém 65. zasedání a výbor MSC na svém 92. zasedání přijaly předpis organizace IMO pro uznané subjekty (dále jen „předpis RO“), jak je uvedeno v usnesení MSC.349(92) ze dne 21. června 2013.

(8) Výbor MEPC na svém 65. zasedání přijal změny protokolu z roku 1978 k úmluvě MARPOL mající za cíl učinit předpis RO závazným, jak je uvedeno v usnesení MEPC.238(65) ze dne 17. května 2013.

(9) Výbor MSC na svém 92. zasedání přijal změny úmluvy SOLAS a protokolu z roku 1988 k úmluvě o nákladové značce mající za cíl učinit předpis RO závazným, jak je uvedeno v usneseních MSC.350(92) a MSC.356(92) ze dne 21. června 2013.

(10) Očekává se tedy, že předpis III a předpis RO vstoupí v platnost v období mezi 1. lednem 2015 a 1. lednem 2018, v souladu s platnými předpisy týkajícími se přijímání, ratifikace a vstupu v platnost změn jednotlivých úmluv v rámci organizace IMO.

(11) Dne 13. května 2013 přijala Rada rozhodnutí Rady 2013/268/EU ([1]). V souladu s článkem 5 uvedeného rozhodnutí Rada zmocnila členské státy, aby vyjádřily svůj souhlas s tím, že v zájmu Unie a s výhradou prohlášení uvedeného v příloze daného rozhodnutí budou vázány změnami uvedenými ve 4. až 9. bodě odůvodnění tohoto nařízení.

(12) Prohlášení připojené k rozhodnutí Rady 2013/268/EU uvádí, že členské státy zastávají názor, že předpis III a předpis RO obsahují soubor minimálních požadavků, které mohou státy podle potřeby vypracovat a zdokonalit s cílem zvýšit námořní bezpečnost a ochranu životního prostředí.

(13) Uvádí rovněž, že žádné ustanovení uvedených předpisů nelze vykládat v tom smyslu, že by jakýmkoli způsobem omezovalo plnění povinností členského státu podle práva Unie, které se týkají definice „zákonných osvědčení“ a „osvědčení o třídě“, rozsahu povinností a kritérií stanovených pro uznané subjekty a povinností Evropské komise při uznávání a posuzování uznaných subjektů a případném ukládání nápravných opatření nebo sankcí těmto subjektům. Totéž prohlášení uvádí, že v případě auditu IMO členské státy stanoví, že by měl být ověřován pouze soulad s těmi ustanoveními příslušných mezinárodních úmluv, která byla členskými státy přijata, a to i s ohledem na podmínky tohoto prohlášení.

(14) V právním řádu Unie zahrnuje oblast působnosti nařízení (ES) č. 391/2009 a směrnice 2009/15/ES odkazy na „mezinárodní úmluvy“, jak jsou popsány v 3. bodě odůvodnění. V rámci těchto ustanovení se změny úmluv organizace IMO automaticky stávají součástí práva Unie ve chvíli, kdy vstoupí v platnost na mezinárodní úrovni, včetně souvisejících předpisů závazné povahy, jakými jsou předpis III a předpis RO, které tudíž tvoří součást nástrojů organizace IMO příslušných k uplatňování nařízení (ES) č. 391/2009.

(15) Z působnosti námořních předpisů Unie mohou být nicméně v souladu s postupem kontroly shody vyňaty změny mezinárodních úmluv, pokud splňují alespoň jedno ze dvou kritérií stanovených v čl. 5 odst. 2 nařízení (ES) č. 2099/2002.

(16) Komise posoudila změny úmluv IMO v souladu s článkem 5 nařízení (ES) č. 2099/2002 a rozhodla, že mezi předpisem III a předpisem RO na jedné straně a nařízením (ES) č. 391/2009 a směrnicí 2009/15/ES na straně druhé existuje řada rozporů.

(17) Za prvé, část 2 odst. 16.1 předpisu III stanoví minimální seznam zdrojů a postupů, které státy vlajky musí vytvořit, včetně poskytnutí administrativních pokynů týkajících se mimo jiné osvědčení o třídě lodi, které vyžaduje stát vlajky za účelem prokázání shody s požadavky na konstrukci, mechanické a elektrické vybavení nebo

([1]) Rozhodnutí Rady 2013/268/EU ze dne 13. května 2013 o postoji, který má být zaujat jménem Evropské unie v rámci Mezinárodní námořní organizace (IMO) k přijetí některých předpisů a souvisejících změn některých úmluv a protokolů (Úř. věst. L 155, 7.6.2013, s. 3).

s jinými požadavky stanovenými mezinárodní úmluvou, již se stát vlajky jako smluvní strana zavázal dodržovat, nebo s požadavkem stanoveným vnitrostátními právními předpisy státu vlajky. Jak je však podrobně vysvětleno ve 21. bodě odůvodnění, právo Unie rozlišuje mezi zákonným osvědčením a osvědčením o třídě. Osvědčení o třídě jsou dokumenty soukromé povahy, nikoli akty státu vlajky, a nejsou ani vydávány jeho jménem. Toto ustanovení předpisu III ve skutečnosti odkazuje na kapitolu II-1, část A-1, předpis 3-1 úmluvy SOLAS, která stanoví, že lodi mají být projektovány, stavěny a udržovány v souladu s požadavky klasifikační společnosti, která je uznána orgány v souladu s ustanoveními předpisu XI-1/1, na konstrukci a mechanické a elektrické vybavení. 1. Úmluva SOLAS jako předmět tohoto požadavku jasně uvádí loď nebo její právní zastoupení vůči státu vlajky. Vystupuje-li navíc uznaný subjekt jako klasifikační společnost, vydává osvědčení o třídě lodi v souladu s vlastními pravidly, postupy, podmínkami a soukromými smluvními ujednáními, jichž stát vlajky není smluvní stranou. Toto ustanovení předpisu III je tudíž v rozporu s tím, jak jsou činnosti související se statusem a třídou vymezeny ve stávajících právních předpisech EU.

(18) Za druhé, část 2 odst. 18.1 předpisu III vyžaduje, aby stát vlajky určil, zda má uznaný subjekt odpovídající zdroje, pokud jde o technické, řídicí a výzkumné kapacity, k tomu, aby dokázal plnit svěřené povinnosti, a to *„pouze ve vztahu k plavidlům, která jsou oprávněna plout pod jeho vlajkou“*. Podle práva Unie je tento aspekt naproti tomu upraven v podobě požadavku, který je třeba splnit za účelem uznání, uvedeného jako kritérium A.3 v příloze I nařízení (ES) č. 391/2009 ve vztahu k celému loďstvu v příslušné třídě dotčeného subjektu, bez rozlišování na základě státu vlajky. Pokud by bylo výše uvedené ustanovení předpisu III začleněno do práva Unie, omezilo by použití kritéria A.3 přílohy I nařízení (ES) č. 391/2009 týkajícího se činnosti uznaných subjektů pouze na plavidla plující pod vlajkou členských států, což je v rozporu s platnými požadavky.

(19) Za třetí, část 2 odst. 19 předpisu III zavádí ustanovení zakazující, aby stát vlajky udílel svým uznaným subjektům pravomoc klást na plavidla jiná než ta, která jsou oprávněna plout pod jeho vlajkou, jakékoli požadavky týkající se mimo jiné jejich pravidel, požadavků či postupů v souvislosti s klasifikací. Podle směrnice 2009/15/ES může členský stát udělit subjektu oprávnění, aby jednal jeho jménem v souvislosti se zákonnými osvědčeními pro jeho příslušné loďstvo, pouze pokud je daný subjekt uznán a za tímto účelem monitorován v souladu s nařízením (ES) č. 391/2009. Podle tohoto rámce musí uznané subjekty jako takové splňovat určité požadavky, které se týkají příslušných činností ve vztahu ke klasifikované třídě, bez ohledu na stát vlajky. To se týká většiny kritérií stanovených v příloze I nařízení (ES) č. 391/2009 i dalších povinností, zejména těch, jež jsou stanoveny v čl. 10 odst. 4 uvedeného nařízení. Pokud by bylo výše uvedené ustanovení předpisu III začleněno do práva Unie, omezilo by použití stávajících požadavků týkajících se činnosti uznaných subjektů, jež je třeba splnit za účelem uznání, stanovených v nařízení (ES) č. 391/2009, mimo jiné pokud je možné je označit za pravidla, požadavky a postupy, pouze na plavidla plující pod vlajkou členských států.

(20) Za čtvrté, část 2 oddíl 1.1 předpisu RO definuje „uznaný subjekt“ jako subjekt, jehož posouzení provádí stát vlajky a který splňuje požadavky části 2 předpisu RO. Naproti tomu čl. 2 písm. e) nařízení (ES) č. 391/2009 stanoví, že uznaným subjektem se rozumí *„subjekt uznaný v souladu s tímto nařízením“*. Na základě posouzení Komise uvedeného v 21. až 23. bodě odůvodnění lze říci, že několik ustanovení části 2 předpisu RO je neslučitelných s nařízením (ES) č. 391/2009. Uznaný subjekt, jak je definován v předpisu RO, by tudíž nesplňoval všechny požadavky stanovené nařízením (ES) č. 391/2009, a neodpovídal by tak definici uznaného subjektu podle práva Unie.

(21) Za páté, část 2 oddíl 1.3 předpisu RO definuje „vydávání zákonného osvědčení a poskytování služeb“ jako jedinou kategorii činností, kterou je uznaný subjekt oprávněn jménem státu vlajky vykonávat a která zahrnuje vydávání osvědčení souvisejících se zákonnými požadavky i požadavky ohledně třídy. Naproti tomu definice uvedené v čl. 2 písm. g) a i) nařízení (ES) č. 391/2009 jasně rozlišují mezi „zákonnými osvědčeními“, což jsou osvědčení vydaná státem vlajky nebo jeho jménem v souladu s mezinárodními úmluvami, a „osvědčeními o třídě“, což jsou doklady vydané uznaným subjektem jakožto klasifikační společností, které osvědčují způsobilost lodě k určitému použití nebo službě v souladu s pravidly a postupy stanovenými a zveřejněnými zmíněným uznaným subjektem. Z toho vyplývá, že podle práva Unie se zákonná osvědčení a osvědčení o třídě liší a mají různý charakter. Konkrétněji – zákonná osvědčení jsou veřejná, zatímco osvědčení o třídě jsou soukromá a vydává je klasifikační společnost v souladu s vlastními pravidly, postupy a podmínkami. Z toho vyplývá, že osvědčení o klasifikaci vydávaná plavidlům uznanými subjekty s cílem potvrdit dodržení pravidel a postupů klasifikace, a to i tehdy, pokud je ověřuje stát vlajky jako důkaz o dodržení ustanovení kapitoly II-I, části A-1, předpisu 3-1 úmluvy SOLAS, jsou dokumenty výhradně soukromé povahy, nejedná se tedy o akty státu vlajky, ani nejsou vydávána jeho jménem. V předpisu RO se o „vydávání zákonných osvědčení a poskytování služeb“ soustavně hovoří jako o činnosti, kterou uznaný subjekt provádí *„jménem členského státu“*, což odporuje právnímu rozlišení, které je zakotveno v právu Unie. Bez ohledu na tento rozpor vyplývá z tohoto ustanovení předpisu RO – pokud by bylo přijato jako závazná

součást právního řádu Unie – zjevné riziko, že požadavky obsažené v nařízení (ES) č. 391/2009, které je třeba splnit za účelem uznání a které se týkají veškeré činnosti subjektu bez ohledu na stát vlajky, již nebude možné v rámci EU prosazovat.

(22) Za šesté, část 2 oddíl 3.9.3.1 předpisu RO stanoví mechanismus spolupráce mezi uznanými subjekty výhradně v rámci stanoveném státem vlajky za účelem standardizace postupů souvisejících s vydáváním zákonných osvědčení nebo se službami poskytovanými jménem státu vlajky, zatímco část 2 oddíl 3.9.3.2 týchž předpisů zavádí rámec stanovený státem vlajky nebo „*skupinou států vlajky*“ s cílem regulovat spolupráci mezi jeho či jejich uznanými subjekty týkající se technických aspektů a aspektů souvisejících s bezpečností při „*vydávání zákonných osvědčení a poskytování služeb lodím […] jménem uvedeného státu či států vlajky*“. Naproti tomu podle práva Unie se spolupráce mezi uznanými subjekty řídí čl. 10 odst. 1 nařízení (ES) č. 391/2009, který stanoví, že uznané subjekty provádějí vzájemné konzultace, aby zachovaly rovnocennost a směřovaly k harmonizaci svých pravidel a postupů a jejich uplatňování, a stanoví rámec pro vzájemné uznávání osvědčení o třídě pro materiál, vybavení a součásti ve vhodných případech. Tyto dva postupy spolupráce podle čl. 10 odst. 1 se týkají soukromých činností uznaných subjektů vystupujících jako klasifikační společnosti, a tudíž platí bez rozlišování na základě státu vlajky. Pokud by byly mechanismy spolupráce stanovené v předpisu RO začleněny do práva Unie, znamenalo by to omezení působnosti rámce pro spolupráci stanoveného nařízením (ES) č. 391/2009 týkajícího se činnosti uznaných subjektů pouze na plavidla plující pod vlajkou členských států, což je v rozporu s platnými požadavky.

(23) Za sedmé, část 2 oddíl 3.9.3.3 předpisu RO je totožný s částí 2 odst. 19 předpisu III, a proto se tohoto ustanovení předpisu RO rovněž týkají úvahy vysvětlené v 19. bodě odůvodnění.

(24) Žádné z ustanovení předpisu III ani předpisu RO by nemělo nijak omezovat oprávnění Unie stanovit v souladu se Smlouvami a mezinárodním právem vhodné podmínky pro udělování uznání subjektům, které si přejí získat od členských států oprávnění k provádění činností v oblasti prohlídek lodí a udělování osvědčení jménem členských států, za účelem dosažení cílů Unie, zejména zvýšení námořní bezpečnosti a ochrany životního prostředí.

(25) Režim vzájemného uznávání osvědčení o třídě pro materiál, vybavení a součásti stanovené v čl. 10 odst. 1 nařízení (ES) č. 391/2009 je vymahatelné pouze v Unii ve vztahu k plavidlům plujícím pod vlajkou některého členského státu. Pokud jde o zahraniční plavidla, uznávání dotčených osvědčení zůstává na rozhodnutí příslušného státu vlajky, který není členem EU, při výkonu jeho výhradní pravomoci, zejména podle Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu.

(26) Na základě svého hodnocení dospěla Komise k závěru, že ustanovení předpisu III a předpisu RO uvedená v předchozích bodech odůvodnění jsou neslučitelná s nařízením (ES) č. 391/2009 a měla by být z působnosti uvedeného nařízení vyloučena. Ustanovení čl. 2 písm. b) nařízení (ES) č. 391/2009 by mělo být odpovídajícím způsobem změněno.

(27) Protože předpis RO vstupuje v platnost dnem 1. ledna 2015, mělo by toto nařízení vstoupit v platnost co nejdříve po datu svého vyhlášení.

(28) Výbor pro námořní bezpečnost a zabránění znečištění z lodí (COSS) k opatřením uvedeným v tomto nařízení stanovisko nevydal. Považovalo se za nezbytné přijmout prováděcí akt a předseda předal návrh prováděcího aktu odvolacímu výboru k dalšímu projednání. Ustanovení tohoto nařízení jsou v souladu se stanoviskem odvolacího výboru,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

V článku 2 nařízení (ES) č. 391/2009 se písmeno b) nahrazuje tímto:

„b) ‚mezinárodními úmluvami‘ se rozumějí Mezinárodní úmluva o bezpečnosti lidského života na moři ze dne 1. listopadu 1974 (dále jen ‚úmluva SOLAS 74‘) s výjimkou kapitoly XI-2 přílohy, Mezinárodní úmluva o nákladové značce ze dne 5. dubna 1966 a Mezinárodní úmluva o zabránění znečištění z lodí ze dne 2. listopadu 1973 (dále jen ‚úmluva MARPOL‘), včetně protokolů a změn těchto úmluv a souvisejících předpisů, které jsou závazné ve všech členských státech, s výjimkou části 2 odstavců 16.1, 18.1 a 19 předpisu pro provádění

nástrojů IMO a části 2 oddílů 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 a 3.9.3.3 předpisu pro uznané subjekty organizace IMO, v jejich platném znění.“

Článek 2

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 1. ledna 2015.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 17. prosince 2014.

Za Komisi

předseda

Jean-Claude JUNCKER